

THE GRANDMA

Grandmaster' flash

TONY LEUNG (IP MAN)

Bijna twintig jaar is de kloof tussen het idee, een biopic, later een film over enkele martial artists en vervolgens een historisch epos. Uiteindelijk werd Wong Kar-wai's THE GRANDMASTER een poëtische hommage aan Ip Man, de mentor van Bruce Lee, het legendarische icoon van nogal wat kungfufilms in de jaren 70. Op deze pagina's de recensie, de tijdslijn van de film (16 jaar ontwikkeling, 3 jaar opnames), de neerslag van de persconferentie in Berlijn en een portret van Wongs favoriete acteur Tony Leung. De versie die we hier te zien krijgen is allicht een ietsiepietsie anders dan die van de Berlinale. En verschilt fundamenteel van de film die al van half januari in China een immense kassakraker is. — FREDDY SARTOR

Een meester in licht en schaduw, in muziek en sfeer, in weemoed en kleur. En toch zal de in Shanghai geboren en naar Hongkong uitgeweken maestro Wong Kar-wai van nu af aan ook vereenzelvd worden met zijn actierijke, levenswijze martial arts film THE GRANDMASTER. Even terecht kan je de film grosso

modo omschrijven als een cultuurfilosofisch getinte en lyrische kungfu-actiebopic over de vermaarde Ip Man († 1972), die Bruce Lee in Wing Chun schoolde. Wing Chun is binnen de uitgebreide mozaïek van martial arts een van de scholen van het Chinese kungfu, dankzij Bruce Lee bekend in de rest van de wereld. Eerder al sneed Wong datzelfde filmgenre aan

met *Ashes of Time* (1994). Veertien jaar zou hij erover doen vooraleer hij een definitieve versie kon presenteren. Dreigt THE GRANDMASTER eenzelfde weg op te gaan? In China lopen twee verschillende versies, aan de film die in Berlijn in Europese première ging wordt nog wat gesleuteld terwijl Wong intussen ook een director's cut van vier uur heeft beloofd.

STER

Voor THE GRANDMASTER, dat drie rumoerige decennia in de recente Chinese geschiedenis overspant, zou Wong zich gaandeweg meer gaan verdiepen in de achtergrond van allerlei vechtkunsten in het algemeen en van kungfu in het bijzonder. Het woord kungfu bestaat uit twee delen: een horizontaal en een verticaal. Eenvoudigweg vertaald: wie horizontaal gaat heeft verloren, alleen wie nog rechtop staat telt... Het vechten gebeurt uitsluitend met vuisten en benen, zonder ander wapen. Hij, Ip Man (Tony In the Mood for Love Leung), een keurige gentleman met een stoïcijnse gelaatsuitdrukking en met charisma, komt uit het zuiden van China. Zij, Gong Er (Zhang Ziyi, zo weggelopen uit *Crouching Tiger, Hidden Dragon*), is een en al gratie en trots én de dochter van Gong Baosen, The Grandmaster, afkomstig uit het noorden. Allebei zijn het meesters in de Wing Chun kungfu, een van de zovele traditionele vechtsporten, de kunst om zichzelf te verdedigen. Al lijkt het vechten veeleer op kunstige choreografie waar elke geste zijn belang en betekenis heeft. Beiden bewandelen een heel ander pad; Ip Man geeft zijn vechtkunst door, Gong Er, overigens geen historische figuur, – haar motto: elegantie en zelfrespect voor alles – houdt haar kunsten voor zich. In zijn thuishaven Foshan, een populaire plek voor wie zich onder meer in kungfu wenst te bekwalmen, ontmoeten ze elkaar op de vooravond van de Japanse invasie van China anno 1936. China, ten prooi aan chaos, gaat jaren van politieke instabiliteit tegemoet en dreigt uiteen te vallen in noord en zuid, knap gesymboliseerd in de twee hoofdpersonages. Bijna tien jaar lang verliezen ze elkaar uit het oog...

THE GRANDMASTER is een even verrassend als wervelend epos, ingebed in een stevig brok recente Chinese geschiedenis, van 1936 tot begin de jaren 50, van de naweeën van de Qing dynastie (1644-1911) via de Japanse bezetting, parallel zo ongeveer met de jaren van de Tweede Wereldoorlog, tot en met de exodus naar het eiland Hongkong en Taiwan tijdens en na de burgeroorlog tussen nationalist en communisten,

van 1945 tot 1949.

Duidt de titel van de film op een biografische film over de legendarische, bijna mythische figuur Ip Man, Wong Kar-wai ziet het veel ruimer en definieert zijn film: “Als een film over kungfu, levenswaarden en erodes.” De actie is inherent aan de innerlijke strijd die elkeen uitvecht, eenmaal gevoels in bewegingen, in gestes worden vertaald. Een spannend en veelgelaagd verhaal over uitdagen, verraad, wraak, eergevoel en liefde.

THE GRANDMASTER balanceert eveneens tussen een wervelende kungfulfilm en een in melancholie badend liefdesverhaal, een heerlijke filosofische noodlotstragedie bovendien die de hogere waarden in het vaandel voert, in een feilloze regie van Wong Kar-wai. Een film die in beeld en taal een levensfilosofie uitstraalt, gestoeld op levenswijsheden zoals “Volg je eigen weg” en “Laat het licht schijnen”. En met als gids of als geheim recept “de innerlijke energie van elke mens”. Wijsheden die moeten worden doorgegeven. Van de ene op de andere generatie. Dat maakt van THE GRANDMASTER behalve een weemoedig – o die fotogenieke regen – heldendicht ook een grootmoedige hommage aan de culturele en diepere betekenis van de vechtkunst(en) en tot een even adembemende als geweld-ige ervaring. Een historisch wapenfeit? Hoe dan ook de betere martial arts film sedert King Hu’s weergaloze en amper te evenaren spektakelcinema. ✘

GENRE Martial arts

REGIE & SCENARIO Wong Kar-wai

FOTOGRAFIE Philippe Le Sourd

MUZIEK Shigeru Umebayashi

MONTAGE William Chang

CAST Tony Leung Chiu Wai (Ip Man), Zhang Ziyi (Gong Er), Chang Chen, Zhao Benshan

PRODUCTIE China – 2012 – 130'

OORSPRONKELIJKE TITEL Yi Dai Zong Shi

DISTRIBUTIE Cinéart

RELEASE 17 april

TIJDSLIJN

1996

Het daagt Wong Kar-wai voor de eerste keer dat hij een film moet draaien over Bruce Lee's meester, Ip Man.

1997-1998

Wong bereidt het scenario van THE GRANDMASTER voor.

2002

De titel van de film en de namen van de acteurs worden bekendgemaakt. Tony Leung wordt geaccepteerd als een leerling van Ip Chung, de zoon van Ip Man, en begint de gevechtssport Wing –Chun aan te leren.

2003

Wong draait 2046. THE GRANDMASTER wordt uitgesteld.

2005-2006

Wong maakt *Eros* en *My Blueberry Nights*.

2007

Leung verklaart dat hij zal meespelen in de film na John Woo's *Red Cliff*.

2008

Wong bezoekt Yuen Woo-Ping terwijl de choreograaf bezig is met *True Legend*. Er wordt gezegd dat hij Yuen aanbod om als martial arts regisseur op te treden voor THE GRANDMASTER.

2009

Chan Chen begint met de Chinese gevechtssport Bajiquan. In november beginnen de opnames van THE GRANDMASTER.

2010

In november is de eerste affiche van THE GRANDMASTER te zien.

2011

De eerste trailer waarin Tony Leung in de regen vecht wordt in de maand juli gelanceerd.

2012

Een 5 minuten lange trailer van THE GRANDMASTER wordt in Cannes vertoond.

2013

8 januari: De film gaat in wereldpremière in China.

WONG KAR-WAI

"Hopelijk laat de film een nieuw licht schijnen op martial arts, kungfu en de Chinese samenleving."

IP MAN (TONY LEUNG) EN SCHOOL

Hoe en waarom is deze film er gekomen?

Je had het plan blijkbaar al heel lang?

WONG KAR-WAI: Het idee voor deze film dateert al van de jaren 90 toen ik een documentaire over de grootmeester Ip Man zag, de mentor van Bruce Lee. Die documentaire – een familievideo, drie dagen voor zijn dood gemaakt – laat de 108 combinaties van de gevechtssport Wing Tsun zien. Het was één lange demonstratie terwijl hij zelf erg ziek was; je kijkt naar deze oude man in zijn pyjama, in de zeventig, die erg verzwakt is. Je ziet de katten en de kleinkinderen om hem heen. Bijna aan het einde van deze demonstratie stopt hij. Zijn gezicht zien we niet, alleen maar zijn rug. We merken dat het een zeer pijnlijk moment is; ofwel is hij te zwak ofwel veel te moe om nog door te gaan. Of hij is het gewoon vergeten. Dat was het moment dat me het meest

pakte. Later rondt hij de demonstratie af. Deze documentaire is het enige archiefmateriaal van de 108 combinaties, die een belangrijk deel van de Wing Tsunschool vormen. Velen, onder andere Bruce Lee, hebben hem een pak geld aangeboden om de demonstratie aan hen persoonlijk voor te doen maar hij weigerde. Op dat moment was hij arm, toch zei hij: “Deze vaardigheid moet worden overgedragen, ik ga het echter niet aan één iemand voordoen. Als ik het iemand moet aanleren, dan is dat aan al mijn leerlingen.” Dat maakt de kracht uit van wat wij een grootmeester noemen. Iemand kan een goed vechter zijn, maar dat betekent niet dat hij een meester is. Een grootmeester heeft de generositeit, heeft de verantwoordelijkheid om de fakkel door te geven met daarbovenop de vaardigheid, die overgaat van generatie op generatie. THE GRANDMASTER is meer dan

een kungfufilm, het is een film over kungfu, hij vertelt meer dan over de vechtkunst alleen, hij vertelt je over deze mensen: martial artists, de wereld van vechtkunstenaars en wat hun erodeert, hun waarde, hun filosofie is. Ik vind dat fascinerend, ik denk dat het een nieuw hoofdstuk in het genre aansnijdt. Ik hoop dat deze film een nieuw licht laat schijnen op martial arts, kungfu én Chinezen.

Hoe belangrijk is THE GRANDMASTER voor je? Hoe groot was de uitdaging?

WONG: De grootste uitdaging was het feit dat ik nog nooit vechtkunst had beoefend. Wanneer we het hebben over martial arts, hebben we een beeld van mensen die veel geweld gebruiken, die met geweld problemen oplossen. Tijdens deze ontdekkingsstocht – ik ben drie jaar onderweg geweest om interviews met grootmeesters af te nemen – verbaasde ik me vooral over één ding: hun nederigheid. Zo bescheiden dat ze waren. Vandaag betekent vechtkunst voor velen sport, anderen denken over vechtkunst als een soort van yoga, goed voor de gezondheid. In de klassieke betekenis is vechtkunst evenwel een wapen, een verdedigingsmiddel; je kan ermee doden. De reden waarom deze meesters zo bescheiden zijn, is omdat ze zich ervan bewust zijn een wapen in handen te hebben. Bovendien zijn ze erg gedisciplineerd. Zo geeft de film een andere kijk op onze manier van denken over martial arts. Net dat wou ik bereiken. In de film komt er een scène voor met een kind dat heel nieuwsgierig door het venster raam in een school naar binnen kijkt. Dat had ik kunnen zijn, want vroeger als kind heb ik hetzelfde gedaan. Als filmmaker ben ik de start, het begin van het proces en op het einde ben ik het nog altijd. Deze reis is zo interessant, er zijn zoveel lagen in deze film. TONY LEUNG: Mijn grootste uitdaging was het

portretteren van een grootmeester. Een bepaald iemand spelen is niet zo moeilijk, maar een grootmeester... Ik wist niets van kungfu, net zoals Kar-wai. Ik heb vier jaar kungfu beoefend en nu begrijp ik dat kungfu niet alleen een fysieke training is of vechttechnieken, maar ook een soort *mindtraining* én een manier van leven. Met andere woorden: er is een spirituele kant aan kungfu, die je niet uit boeken of instructies kan leren. Het groeit spontaan samen met een vrije geest, vrij van emoties en verlangens. Ik heb alleen maar de theorie bestudeerd over hoe grootmeesters kungfu op die manier begrijpen. Dat was voor mij het meest uitdagende: kungfu leren op mijn 46ste en veel stuntwerk zelf doen om kungfu te leren begrijpen.

ZIYI ZHANG: Ik sluit me daar volledig bij aan.

Misschien kan jij, Philippe, er nog iets aan toevoegen, want als chef foto heb je ook nog niet zoveel ervaring met martial arts?

PHILIPPE LE SOURD: Ook voor mij was het een ontdekkingsreis. En tijdens die reis moesten we elke beweging, elke lichtinval bestuderen, om iets nieuws aan martial arts te kunnen toevoegen. Wij hebben stapsgewijs ontdekkingen gedaan, op elk moment, via elk personage, via elke camerahoek. Uiteindelijk is het een film, maar het was vooral een reis op zich door de spiritualiteit ervan.

WONG: Aan het einde van de film is er een quote van Bruce Lee te lezen: "Een echte martial artist leeft niet voor iets, hij leeft gewoon." Ik denk dat deze quote de film goed typeert. Het maakt niet uit hoeveel archiefmateriaal, informatie of referenties je bestudeert, je moet erdoor en pas dan zal je het proces en de betekenis begrijpen.

Hoe werk je met acteurs in een Chinese cultuur, waar een 'nee' niet bestaat?

WONG: Eigenlijk ging het er op de filmset allemaal zeer Westers aan toe. Wil je meer weten, dan kan je dat beter vragen aan de cast en onze DOP, Philippe.

PH. LE SOURD: Wel, ik vind dat Wong Kar-wai zeer genereus regisseert. We hadden het script en hij deelde met ons de bewerking ervan. De interpretatie ging stap voor stap; iedereen kon altijd zijn idee kwijt. Hij is een beetje zoals een oude meester.

Hoe hebben de acteurs, Tony Leung en Ziyi Zhang, de samenwerking met Wong ervaren?

T. LEUNG: Het was soms enorm frustrerend, maar dat is een compliment. We kregen hints aan het begin, toch bleef het een avontuur. Deze keer voelde ik me de gelukkigste man op aarde. Ik bedoel, ik had het echte personage om me op te baseren. Voor mij is THE GRANDMASTER de meest genietbare Wong Kar-waifilm.

“Velen noemen THE GRANDMASTER een kungfufilm, maar het is meer dan dat. Het is een film over kungfu, hij vertelt meer dan de vechtkunst alleen, hij heeft het over martial artists.”
— Wong Kar-wai

Dat betekent niet dat ik het voordien onaangenaam vond, maar deze keer was het iets fijner want ik wist tenminste wie ik was (hilariteit). Nee, dat is een compliment. Ik weet dat hij een scenario heeft, maar hij laat het ons nooit lezen. Dus soms, wanneer je niet weet wie je bent of wie je personage is, kan dat frustrerend zijn. Verschillende personen hebben verschillende houdingen ten opzichte van het leven. Deze keer ben ik dus echt gelukkig, want ik weet wie ik ben en ik weet hoe om te gaan met de situatie. Hoewel we vier jaar lang kungfu hebben geoefend, zelfs tussen de opnames door, vond ik het de moeite waard. Ik heb enorm veel geleerd.

ZIYI: Voor mij is het hetzelfde. Zelfs al wist ik niet wat ik aan het doen was, toch vind ik dat ik de gelukkigste actrice ter wereld ben. Hoelang hebben de opnames weer geduurd?

WONG: 20 maanden, over 3 jaar gespreid.

Acteurs die met Wong hebben gewerkt vertellen dat ze zich op elk vlak hebben verbeterd. Behalve de littekens en de blauwe plekken tijdens de trainingen of opnames, wat heb je geleerd van je rol?

T. LEUNG: Deze keer was erg speciaal want, zoals ik al zei, ik had een echt personage om me op te baseren en ik kreeg de kans om kungfu te leren. Dat heeft me geïnspireerd. Niet alleen met het oog op mijn acteren, maar ook voor de manier van leven. Ik begreep kungfu niet zoals nu en het is echt geweldig. Het proces was interessant, omdat ik deze keer volledig met mijn personage samensmolt. Het proces van vier jaar heeft van mij een meer gedisciplineerd iemand gemaakt, ijveriger ook. (Hilariteit) Vroeger was ik erg lui.

ZIYI: Voor mij kunnen woorden niet uitdruk-

TONY LEUNG (RECHTS)

“In de klassieke betekenis is vechtkunst een wapen. Je kan ermee doden. De reden waarom deze meesters zo bescheiden zijn, is omdat ze zich ervan bewust zijn een wapen in handen te hebben.”
— Wong Kar-wai

ken hoeveel ik heb geleerd, hoezeer ik ben gegroeid. Ik denk dat de film alles toont. Bovendien staat het vast dat Wong Kar-wai een beter acteur van je maakt.

Wat is het belang van martial arts in de Chinese samenleving en waarom is Ip Man vandaag nog zo populair?

WONG: Ik ben er zeker van dat een internationaal publiek vandaag weet wie Ip Man is, of tenminste al van hem heeft gehoord, omdat zij Bruce Lee kennen. Bruce Lee is wereldberoemd geworden, hij was een icoon. Dat Ip Man zo populair is, komt volgens mij door twee dingen. Eerst en vooral leek zijn leven op de moderne geschiedenis van onze vroege republiek. Hij is geboren tijdens de Qing-dynastie (1644-1912), op dat moment een monarchie. Hij leefde ten tijde van de Republiek, de Chinese burgeroorlog, de Chinees-Japanse oorlog en eindigde in de Britse kolonie Hongkong. Je merkt dat deze vechtkunstenaar opkomt voor zijn principes en zijn erencode ten overstaan van zijn armoede. Dat maakt hem zo uitzonderlijk. Ten tweede door zijn vaardigheid van Wing Tsun. Toen hij jong was, was deze vechtkunst uitsluitend voor de elite omdat het enorm duur was ze aan te leren. Elke generatie had slechts 16 leerlingen. Hij is de eerste en enige persoon die deze kunst tot een vechtkunst transformeerde, ook geschikt voor het gewone volk. Daarom werd en is hij zo populair. De vraag was waarom ik deze film wilde maken en wat martial arts betekenen? Wel, de reden waarom ik als titel voor deze film niet voor ‘Ip Man’, ‘A Hero of Wing Tsun’ of ‘A Chinese Hero’ heb gekozen, is omdat deze film het heeft over de kwaliteit van een vechtkunstenaar: de geestesgesteldheid van een grootmeester. Drie dingen zijn daarover te zeggen; eerst en vooral gaat het over discipline,

ze hebben vertrouwen, ze zijn bescheiden en hebben de generositeit om hun techniek, hun ervaring met de jongere generaties te delen. Dat is niet alleen een kwaliteit van de martial artist, maar maakt deel uit van onze cultuur. Dat wilde ik introduceren bij een publiek over de gehele wereld: Waar komen we vandaan? Wie waren we?

Welke rol zie jij voor een film? Is film er om een verhaal te vertellen of om het publiek iets te leren?

WONG: Belangrijke vragen zijn dat! Eerst en vooral denk ik dat film meer dan één doel heeft. Voor de ene is het entertainment, voor de andere een expressie. Een voorbeeld. Toen THE GRANDMASTER enkele weken geleden in Peking in première ging, was een van de schrijvers té zenuwachtig om samen met het publiek naar de film te kijken. Hij is dan maar binnengeglijpt op de persvisie om negen uur 's ochtends en was achteraf zeer geëmotioneerd. Hij wou van alles kwijt. Met zijn gsm heeft hij een vriend opgebeld, die hij al een tijdje niet had gezien en hij heeft daar een half uur met hem zitten praten. Ik denk dat wij, filmmakers, hetzelfde doormaken. We hebben iets te zeggen, iets om te delen met mensen en dat is de reden waarom we een publiek nodig hebben. Om met ons vijf of tien minuten te delen, want sommige mensen denken: dit is de boodschap, sommigen denken: dit is entertainment en nog anderen denken: dit is bullshit. (hilariteit)

THE GRANDMASTER is zeer poëtisch, met een veelheid aan talen en stijlen. Zou een Westers publiek die poëzie en die talen kunnen vatten in dezelfde mate als je landgenoten?

WONG: Waarom niet? Ik weet dat de film soms moeilijk kan zijn, zelfs voor een Chinees publiek. Het is goed mogelijk dat zij de volledige betekenis ook niet meekrijgen, maar er is iets in deze film dat volgens mij universeel is. Ik denk dan vooral aan de waarden zoals familie en erencode. Ik ben ervan overtuigd dat dat universele waarden zijn, die een internationaal publiek kan delen. En als dat niet zo is, zijn ze waarschijnlijk niet accuraat genoeg en biedt het de mogelijkheid aan om er meer over te weten te komen. Ik denk dat film niet bestaat, zoals mensen gewoonlijk zeggen, om het verhaal te begrijpen. Als filmmaker voorzie ik antwoorden, maar dat betekent niet noodzakelijkerwijs dat het voor iedereen zo is. We geven meer dan een invalshoek, we geven meer vragen mee, zodat de interesse van het publiek wordt gewekt. ✘

PERSCONFERENTIE BERLINALE - BERLIJN,

7 FEBRUARI 2013

Vertaling ELKE RAMSDONCK

ZHANG ZIYI ALS GONG ER

TONY LEUNG

Riksja naar
de top

TONY LEUNG IN 2046

HET WAREN DELICATE culturele aspecten die het subtiele verschil maakten tussen het Chinese *Infernal Affairs* (Andrew Lau & Alan Mak, 2002) en de Scorseseremake *The Departed* vier jaar later. Rasacteur Tony Leung Chiu Wai (*Hong Kong, 1962) was er ontgensprekelijk een van. Met zijn rol van politiemol tekende hij het verscheurende portret van een infiltrant die zo onder zijn dubbele identiteit gebukt ging dat zijn geestelijke gezondheid eronder leed. Zelden heeft een acteur de stress en de vrees van een undercoveragent om te worden ontdekt zo intens op het doek gekerfd. Met enkele andere acteurs van zijn generatie (Andy Lau, Leslie Cheung, Maggie Cheung) slaagt Tony Leung erin de grootstadblues van het moderne Hongkong uit te drukken. Op de top van zijn acteertalent draagt hij dankzij zijn vertolking in films zoals *Infernal Affairs*, *Chungking Express* (Wong Kar-wai, 1994), *In the Mood for Love* (Wong Kar-wai, 2000) of *Happy Together* (Wong Kar-wai, 1997) de verlammende existentiële sfeer uit van wat in Hongkong de "tweede filmgolf" heet. In de vroege jaren 80 was Tony Leung al op vrij jonge leeftijd een gevierd zanger, tv-presentator en filmvedette van televisieseries zoals *Police Cadet* (1984-'88). Het viel hem echter niet mee om deze bekendheid ook naar het grote doek over te dragen, ondanks rollen in de John Woo-

klassiekers *Bullet in the Head* (1990) en *Hard-Boiled* (1992). De internationale doorbraak kwam er pas tegen de eeuwwisseling aan als hoofdacteur in het filmoeuvre van Wong Kar-wai. Met films in de marge van de commerciële film stapelde Tony Leung de Hong Kong Awards en de internationale filmprijzen op in Cannes (*In the Mood for Love*) of Taiwan (voor *Chungking Express*, *Infernal Affairs* en Ang Lee's in Shanghai gelokaliseerde *Lust Caution* uit 2008). Leungs beste vertolkingen drijven op het contrast tussen zijn innerlijke eenzaamheid en de grootstaddrukte rond hem. Zijn innerlijk spel wordt mooi gediend door het camerawerk en de fotografie. Zo steekt in *Infernal Affairs* de heldere architectuur van Hongkong overdag fel af tegen de zwoele binnenhuisverlichting van de nachtelijke onderwereld. De tegenstelling tussen innerlijke en uiterlijke wereld wordt in de films van Wong Kar-wai verscherpt door de afwisseling tussen de bewegende handcamera en de plotse momenten van rust. Leungs geïnterioriseerde spel ademt de mood voor melancholie uit. Als eenzame en teleurgestelde politiemann in *Chungking Express* of als biseksuele balling in *Happy Together* (Wong Kar-wai, 1997) bij wie het heimwee naar Hongkong alsmaar prangender wordt, of als de vereenzaamde romanschrijver uit 2046 (Wong Kar-wai, 2004) die in een hotel-

kamer zijn liefdesherinneringen neerpen, roept hij de weemoed op van hen die een nieuwe liefde proberen te vinden. Hoogtepunt in dat register is onmiskenbaar *In the Mood for Love* waarin de innerlijke eenzaamheid gekoppeld wordt aan vurig verlangen, waarvan Wong Kar-wai wel de erotische sfeer evocert maar de daden grotendeels buiten beeld houdt. Met zijn portret van een meedogenloos collaborateur in Ang Lee's Chinese oorlogsverzetfilm *Lust Caution* borduurt Leung voort op de sfeer van de bedriegende liefde uit zijn Hongkongfilms. Door zijn vlotte kennis van Cantonees, Engels, Japans en Mandarijns is Tony Leung immers op de brede Aziatische filmmarkt thuis. Niet onterecht verwierf hij een plaats in de sterrencast van Zhang Yimou's *Hero* (2002) als de historische zwaardkunstenaar – "Broken sword" – op de vooravond van de vorming van het grote Chinese rijk. Ook in zijn nieuwste THE GRANDMASTER schuwt hij de Chinese martiale kunsten niet als Ip Man, een grootmeester die tijdens de tweede Japans-Chinese oorlog naar Hongkong vlucht. In de filmrollen van Tony Leung resoneert de vroegere kroonkolonie als een toevluchtsoord voor melancholische bannelingen. ✕

— DIRK MICHIELS